

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

22. De sanata à Domino Socru Simonis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59868](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59868)

VITA

DE SANATA
SIMONIS
SOCR.V.

MEDITATIO XXII.
EVANGELIVM.

ET protinus egredientes de *Matt. 8.*
Synagoga venerunt in do *Mar. 1.*
mum Simonis & Andrea *Luc. 4.*
cum Iacobo & Ioanne. So-
crus autem Simonis tenebatur ma-
gnis febribus, & statim dicunt IES V
de illa, & rogauerunt illum pro ea.
Et accedens illam, imperauit febrim,
& apprehensa manu eleuauit eam,
& continuo dimisit eam febris, ac
surgens ministrabat eis. Vespere
autem facto, cum occidisset Sol,
omnes qui habebant infirmos va-
rijs languoribus ducebant illos ad
eum. & obtulerunt ei multos dae-
monia habentes. Et erat omnis
ciuitas congregata ad ianuam.

Alle

reputandis
alio officio
pro dno hanc
positus vobis
lari.
egit in capu
runt Paru
d. fuerunt
etru. eum
a gubernat
ores piscum
osam in hoc
uq; laborat
ant Prelat
vocat ad
nes. non ad
i, sed ad
salu
ni

DE

Ille autem singulis manus imponens
curabat eos. Exhibant autem demonia
à multis clamantia & dicentia.
Quia tu es filius Dei, & increpatus
non sinebat ea loqui.

PROPHETIAE.

Isa. 35. **I**PS E infirmitates nostras accepit, & aggrava-
tiones nostras portauit.

Psal. 106. 2. Misit verbum suum, & sanauit eos, & eripuit eos de interioribus eorum.

CONSIDERATIONES.

Punct. I. **C**ONSIDERA summam pietatem & caritatem Saluatoris nostri; Consuetudo enim hominum est, vt infirmi quærant medicum, à quo curentur; & similiter, vt imperiti & rudes quærant Magistrum, à quo erudiantur: At filius Dei, sicut ex mera caritate descendit de caelo, sic ex eadem, iam carne nostra indutus, instar misericordis Medici omne studium posuit in quærendis infirmis, quos sanare posset, & instar amabilis Magistri, qui profectum suorum discipulorum desiderat, sedulo quæsiuit omnes in tenebris ignorantiae iacentes, ad eorum mentes clara suæ doctrinæ luce illustrandas. Atque ideo primum ingressus est Synagogam;

CHI
gogam;
qui præ
salute ou
hel. His v
mum vo
lo satiare
lius à dæ
testate lu
pere. Nec
demoni
Spiritus
Spiritus
odij adu
stunc in
magnum
imprimi
amanda
& sancti
omnesq
tres & P
in quo
entia ih
stor cæ
his verb
in Dom
Doctores
vos imbr
deniqu
vt visita
que lib

gogam; erat enim ipse bonus pastor, qui præcipuè aduenerat pro curanda salute ouium perditarum domus Israel. His primo loco prædicauit, has primùm voluit cælesti diuini verbi pabulo satiari, & has primò in persona illius à dæmone obsessi è faucibus & potestate lupi infernalis conatus est eripere. Neq; mirū est, in Synagoga fuisse dæmoniū. postquā enim ab ea recessit Spiritus sanctus, ingressus in eam est Spiritus immundus, Spiritus inuidiæ & odij aduersus Christum. O synagoga, si tunc intelligentia prædita fuisses, & magnum donum Dei agnouisses, ac imprimis eximium illud beneficium amandati ad te Magistri, qui sapientia & sanctitate non solum Salomonem, omnesque reliquos antiquos tuos Patres & Prophetas excelluit, sed erat is, in quo omnes diuinæ scientiæ & sapientiæ thesauri erant reconditi; erat Doctor cælestis, ore Prophetæ promissus his verbis. *Filie Sion exultate, & letamini Domino Deo vestro, quia dedit vobis Doctorem iustitiæ, & descendere faciet ad vos imbrem matutinum & serotinum.* Erat denique tuus Creator è cælo digressus, vt visitaret & solaretur te, vt tibi, tuisque liberis sua diuina mysteria com-

Matth. 13.

Ioel. 2.

mu-

municaret, vt vitam & salutem daret ac
 cælestis regni scriberet hæredes. Beata
 ergo fores huius doni excellentiam,
 & donatoris magnificentiam ac ma-
 iestatem cognouisses. Sed heu hæc o-
 mnia erant oculis abscondita. O
 dulcissime IESV, nō iam miror te tan-
 tum studiū posuisse in instituendis tuis
 discipulis: debebant enim hanc tuam
 sanctam legē tradere omnib. nationi-
 bus mundi. Neq; miror, te sigillatim v-
 nam Samaritanā, vnā Magdalenam,
 aliasq; similes voluisse instruere; illæ e-
 nim debebant in doctrina tua profice-
 re, non solū salutis suæ, sed etiam mul-
 torum aliorū causa, qui earū exemplo
 erant cōuertendi. Cæterum, quod oēm
 admirationē excedit est, quod tāta di-
 ligētia & benignitate volueris instrue-
 re ingratiā Synagogam, quā sciebas,
 nō solū nullos producturā fructus, sed
 tibi immaniter repugnaturā calumni-
 ando doctrinā tuam & miracula, teque
 persequēdo vsq; ad mortē crucis. O vis
 diuinæ caritatis singularis, quia effeci-
 sti, vt filius Dei, quo vtilitatis salutisq;
 nostræ solum rationē haberet, nullos
 labores, nulla pericula, nullum damna-
 suum subterfugerit, sed vt loquitur A-
 postolus, *proposito sibi gaudio sustinuit cru-
 cem, &c.*

Heb. 12.

2. CVM

2. CVM
 ngoga, i
 Petri. No
 tum Chri
 tri vacall
 ne & myst
 vt dictum
 a Patre cæ
 feris & co
 rilē & infā
 co irrigar
 luit, imō
 cit, iure de
 rō quomō
 manere i
 erat occu
 postolus,
 nemo Chr
 locū ded
 cōuenieb
 flus. Egre
 in domū
 Dominu
 labores
 domos s
 quietē &
 legimus,
 requie i
 palatia,
 & piscat

2. CVM docuisset Dominus in Synagoga, inde egressus, venit ad domū Petri. Non est verosimile hunc transitum Christi à Synagoga ad domū Petri vacasse insigni aliqua significatione & mysterio. Valde conueniens erat, ut dictum est, à magno illo doctore à Patre caelesti Hebræis promisso salutiferis & copiosis suæ doctrinæ aquis sterile & infæcundā Synagogā primo loco irrigari: sed postq̄ eum recipere noluit, imò arroganter repudiavit & eiecit, iure deserta fuit & reprobata. Et verò quomodo Christus poterat amplius manere in Synagoga, quæ iā à demone erat occupata? *Que enim*, ut loquitur Apostolus, *societas luci ad tenebras? Que cō-* 2. Cor. 6.
uenio Christi ad Belial? Cum ergo Iudæi locū dedissent Belial spiritui maligno, cōueniebat, ut ab eis discederet Christus. Egrediens ergo ex Synagoga, venit in domū Petri & Andreæ. Consueuerat Dominus post itinerū & prædicationū labores, in suorū familiarum & piorū domos se recipere, ad capiendā aliquā quietē & refectiōē corporalē. Nusquā legimus, humilem Iesum pro capiendā requie ingressum magnifica & superba palatia, sed domos tātum publicanorū & piscatorū. Vbi potes cogitare, qualis
 fue-

fuerit hæc pauperum piscatorum Petri & Andreae domus, in quam intrare & in ea requiescere dignatus est Dominus Maiestatis. vilis certa & abiecta erat domus, sed diues & delitijs affluens habitatio, quã sancti illi discipuli pararant in suis cordibus, vt in eam reciperetur Dominus ille, de quo scriptum est, *Delitie mee esse cum filiis hominum*, nempè illorum qui cum diligunt & domos suas exornant, non auro, vel serico, sed vera caritate & humilitate. Et quid aliud erat hæc Petri domus, in quam Christus post synagogam defertam, intrauit nisi dilecta sua Ecclesia? cuius Petrus ab ipso Domino constitutus est caput & pastor, quando dixit. *Si diligis me, pasce oues meas.* Et rectè dicit Euangelium Christum synagogam egressum, & intrasse domum Simonis, quod interpretatur, obedientis. Sicut contra de populo Iudaico scriptum est. *Durus es tu, & neruus ferreus cervice tua.* Certè à Deo ipso sapius vocatus est, populus duræ cervicis, populus rebellis & incredulus. Quare merito Dominus deseruit rebelles & inobedientes synagogæ filios & elegit hos de Ecclesia, qui per obedientiam fidei submiserunt se suauis iugo fidei sanctæ.

Cum

Petri. 8.

Iuan. 21.

Esa. 48.

CHR

Cum his lib
ad hos dicit
in diebus v
O quoties
Dominus
cit, non iam
tri, sed in ip
fos Christi
ad humiles
transgresso
seruatores
qui non ag
tos, qui co
pis facere
Dominus
gitur, dum
larer, verb
mili soror
negligent
do, illum
disse, ita v
& pericul
lum inue
ret. O an
sponsus t
suum tu
trandi, e
mo; & tu
sponder
heres co

Cum his libenter habitat Christus, & ad hos dicit: *Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem seculi.* O quoties adhuc hodie CHRISTVS Dominus noster similia itinera conficit, non iam à synagoga ad domum Petri, sed in ipsa Ecclesia sua, & inter ipsos Christianos, transeundo à superbis ad humiles, ab inobedientibus, & legis transgressoribus ad studiosos legis observatores, & denique ab ingratis, & ijs qui non agnoscunt beneficia, ad gratos, qui conantur donis & gratijs recipere facere satis. Amabat certè plurimū Dominus spōsam suā; nihilominus legitur, dum aliquando portam eius pulsaret, verbis amore plenissimis, *Aperi* *Cant. 5.*
mibi soror mea sponsa, & illa aliquanto negligentior & tardior esset in aperiendo, illum subito discessisse, & se abscondisse, ita vt illa postea multis laboribus & periculis se exponere debuerit, vt illum inueniret, & eius gratiā recuperaret. O anima mea quoties Dominus & sponsus tuus venit ad te, & pulsat ad ostium tuum cum magno desiderio intrandi, & quiescendi in tui cordis domo; & tu etiā aliquando nō dignaris respondere, imò sapius, ne penitus abstraheres cor tuum ab amore creaturātū,
 Cum

Q locum

locum recusasse tuo Creatori. Heu quā magnā habes timendi causam, ne tandem in extrema tua necessitate, cū putabis eum valde tibi vicinum ad porrigendum auxiliares manus contra holles, deprehendas eum longiūs remotum, & cū existimabis tibi patere aditum ad eius nuptias, ne ianuā inuenias clausam, tibi que tanquam negligenti & in diuino seruitio languenti dicatur. *Nescio te.*

Matt. 25

3. INGRESSVS igitur est Saluator in domum Petri, in qua reperta est focus Petri graui morbo afflicta. Quod autem focus illa Petri designabat, nisi Synagogam matrem primitiuae Ecclesiae Petro à CHRISTO commissa & commendatae. Neque mirum est synagogam in persona soerus Simonis decubuisse infirmam CHRISTVS enim, vera eius vita, salus, & omne bonum iam ab illa discesserat. Congruenter verò dicitur infirmam fuisse in domo Petri; Nam à tempore quo Dominus eam deseruit vsque in praesentem horam Synagoga est infirma, & inter fideles in Ecclesia habitat: manebitque infirma, donec Dominus precibus Ecclesiae misericordia commotus gratiae suae manum illi porrexerit, illuminando

do eam, & liberando à graui sua infir-
 mitate, sicut prædixit Apostolus. *Ceci- Rom. 11.*
tu ex parte contigit in Israhel, donec pleni-
tudo gentium intraret, & sic omnis Israhel
saluus fieret. Misera synagoga, à qua
 ipse Redemptor tuus se segregare de-
 buit, vt merito sanctus ille Propheta *Thren. 1.*
 sortem tuam deplorans dixerit. *Egres-*
sus est à filia Sion omnis decor eius. Vnde
 mirum non est, *Si gemens conuersa est re-*
trorsum: Nam, Qui glorificabant eam, spreue-
rum illam, quia viderunt ignominiam eius,
 hoc est, qui olim illam reputarant bea-
 tam, non solum ob gratias & præroga-
 tiuas ei à Domino concessas, sed mul-
 tō magis, quia ipse Dominus erat eius
 Deus, & protector postquam sua ingra-
 titudine ei causam dedit ab ea receden-
 di, omnes eam spernere ceperunt, eō
 quod turpitudine eius toti mundo esset
 manifesta. Post exterminatum autem
 ab ea aternæ salutis autorem, quid ali-
 ud restabat, quàm vt succederet au-
 ctor peccati & inuentor mortis? Meri-
 to ergo synagoga infelix erat, infirma,
 & grauissima febrī vrebatur diuersa-
 rum perturbationum, inuidiæ, odij, a-
 uaritiæ, hypocrisis, aliorumque vitio-
 rum, pro eo atq; à maligno Spiritu, qui
 in ea suam tyrannidem exercebat, im-

pelletur. O si anima oculos haberet quibus se, quando à Christo deserta est, vel quando peccatis suis Christum abigit, intueri posset, quàm fœda, videlicet, remaneat, quàm ægra, quàm abiecta & miserabilis. Si enim corpus hominis, quando ab anima sua, quæ ei vitam dederat, deseritur tam miserabile, fœtidum, horribile, & abominabile efficitur cadaver, vt solus intuitus quibusdam attulerit mortem, quid cogitandum est de anima à Christo eius vera & vnicâ vita omninò derelicta?

4. VERVM quid sibi vult, ô misericordissime IESV, quod, cum emissis ad prædicandum discipulis tuis commendaris, vt ingressi domos aliorum, primò curarent infirmos, qui inibi essent, tu tamẽ omnis misericordiæ fons, in ingressu domus horum tuorum dilectorum, & conscius socrum Petri ægram decumbere, dissimularis, & expectaris, donec ipsi id tibi indicarent; & verò etiam rogarẽt, vt ei sanitatem restitueres: Sed facillè animaduerti, quæ de causa curationem huius scemine distuleris, nempè vt discipuli te pro ea rogarent, atq; ita non modo scemina illa curaretur, sed discipuli quoque tui, tum caritate erga ægram, tum fide &

f. du.

CH
Aducia en
conuenie
ti debue
& orati
in suo pri
ri à discip
rant aliu
menta.
quæ eam
oculis e
Quàm pul
Fides ve
amore c
sus om
huius m
eam fa
sum, s
lam, & c
vortua
Rogatu
rexit, &
uolenti
Potera
aditu
bo solo
multis
maior
erga il
perfor
conte

fiducia erga te proficerent. Quod valdè conueniens erat, cum enim domus Petri debuerit esse domus fidei, caritatis & orationis, voluit cælestis sponsus in suo primo in illam ingressu exerceri à discipulis illas virtutes, quæ non erant aliud, quàm quædam sponsæ ornamenta. Charitas enim ea virtus est, quæ eam reddit pulchram & gratam oculis eius. Vnde meritò de ea dixit.

Quàm pulchra es, & quàm decora carissima. Cant. 7.

Fides verò est, quæ eam reddit in suo amore constantem & solidam, aduersus omnes incurfus & persecutiones huius mundi. Oratio denique facit eam familiarem & affabilem erga ipsum, sic vt cupidus sæpè audiendi illam, & cum ea colloquendi dicat: *Sonet vox tua in auribus meis. vox enim tua dulcis.* Cant. 2.

Rogatus ergo I E S U S à discipulis, surrexit, & accessit infirmam. Vide beneuolentiam & admirabilem bonitatem. Poterat Dominus, sine ullo motu vel aditu ad vilem lectulum infirmæ, verbo solo ei sanitatem restituere, vt alijs multis fecerat, sed ad demonstranda maiora amoris & beneuolentiæ signa erga illam domum, voluit in propria persona illam adire, deinde hoc non contentus voluit & manum porrigere,

Q 3 eaq;

eiq; eleuās infirmam imperauit febrē,
 v. ab ea recederet, & confestim perfe-
 ctē ſcœmina illa ſanata eſt. Vbi confi-
 ra, Dominum porrigendo rēgrā manū
 ſe declaraffe hominem, imperando re-
 rō febrī, quē licet expers ſenſus, tam ce-
 lerriter paruit, demonſtraſſe ſe DEVM,
 de quo dicit Apoſtolus. *Qui vocat ea que
 non ſunt, t. inquam ea que ſunt.* Proprium e-
 nim Dei eſt imperare. eiq; obedientiam
 ad nutum præſtari, non à ſenſibilibus,
 modo rebus, ſed etiam inſenſibilibus,
 & quæ nullum eſſe habent. Voluit quo-
 que porrigere manum in ſignum bene-
 uolentiæ, & præterea, vt intelligerent,
 cum in efficiendis miraculis, vti ſa-
 cra humanitate tanquam instru-
 mento, licet tanquam Deus ſola voluntate
 ſua curare infirmos potuerit. Vidiffes
 tunc ad verba Chriſti, & diuine manus
 contactum, à qua omnis ſalus eſt, & o-
 mne bonum, non ſolum à muliere fe-
 brim reſceſſiſſe, ſed vires eius ſubito ita
 confirmatas fuiſſe, vt repente lecto ex-
 iliens, cœperit, vt gratiam beneficio a-
 l qua rependeret, magno amore & ſtu-
 dio Domino miniſtrare. O beatam do-
 num Petri, quam Dominus totius or-
 bis in ſuū domicilium elegit, & in qua
 habitabit ac requieſcet in ſæcula ſæcu-
 lorum.

Rom. 4.

erant febriliter
 perfecerunt
 tibi confide
 regre manu
 derando ve
 sus, tam ce
 se DEVM,
 vocat ea qu
 proprium e
 edientiam
 nsibilibus,
 nsibilibus,
 Voluit quo
 num bene
 elligerent,
 is, uti sa
 nstrumen
 voluntate
 t. Vidisses
 ing manus
 s est, & o
 muliere se
 subito ita
 è lecto ex
 neficio a
 ore & stu
 eatam do
 totius or
 & in qua
 cula sacu
 lorum.

lorum. O felix sponsa, quæ eris sicut vitis *Ps. 127.*
abundans in lateribus domus tue, & de nu
 mero filiorum gaudebis, qui sicut no
 uelle oliuarū, erunt in circuitu mensæ
 tuæ. Et vos Apostoli sancti huius cæle
 sti sponsi primogeniti, & primi huius
 nouæ Ecclesiæ lapides, quando quidem
 tanta caritate, tamq; felici successu oti
 cio intercessorum pro hac infirma fun
 ctio estis, dignemini orare pro me, ma
 gis, quam illa, infirmo: vt benignissi
 mus IESVS suo favore me in hac suæ
 sponsæ familia tueatur & conseruet. &
 vt Medicus de cælo dilapsus eam vale
 tudinem ac vires conferat animæ meæ,
 vt ego quoq; omni studio & fide po
 sim ei in hac sua domo sancta seruire.
 §. CONSIDERA, quanta consolati
 one perfusa sint corda simplicium illo
 rum discipulorum, Petri & Andreae, dū
 cerneret suum dilectum Magistrum, de
 quo ob admirabilia eius opera non ni
 si summa cogitabant, tanta humilitate
 & familiaritate versantem in suis
 illis vilibus ædiculis. O Petre si tunc tibi
 cælestis Pater reuelasset, quod post
 ea fecit, Dominum illum, qui domum
 tuam ingressus erat, fuisse vnigenitum
 suum filium. Creatorem vniuersi, cui se
 inclinant Cherubini, & coram quo

Q 4

con-

Luc. 5.

contremiscunt columnæ cæli; quanto
 maior stupor, & excessus mentis tu
 fuisset, & quanto ardentiore affectu
 quàm alias, te ad pedes eius abiectus
 dicens. *Exi à me Domine, quia homo peccator sum.* Vbi perpendere quoque poterat
 sicut Dominus dignatus est ingredi
 illam domum, ita non dedignatum esse
 se mensæ pauperum discipulorum accu
 mberere, & simplicibus eorum cibum
 vesci. Sed quid poterat deesse mensæ
 cui assidebat tã magnus Dominus? qui
 in cælo tam lautè pascit angelos, & in
 terra copiosissimum victum præbet om
 nibus animantibus. O quanta diligen
 tia gaudio & reuerentia bonus Petrus
 cū reliquis discipulis, & sigillatim illa
 sancta scemina, quæ miraculosè à Chris
 to erat curata, vt credere par est, illi
 ministrarunt? Satiari non poterat offi
 cijs præstandis, honoribus deferendis
 & gratijs reddendis pro summo fauore,
 quo eos prosecutus esset. O quanta
 attentione & deuotione oculos coniectos
 habebant in diuinum vultum, & amore
 plenissimum aspectum, promptè
 protinus exequendum, si quid mandare
 vel significare voluisset. Non iam
 ampliùs, benedicte IESV, solis Bethle
 themiticis Pastoribus competit gaudi
 dium

dum magnum, illis ab angelis de ortu
 tuo annuaciatum. nam vbicunq; tu
 reperiris præsens, eò magnas gaudij &
 consolationis occasiones tecum af-
 fers. Vnde meritò pius Zachæus, &
 tanta celeritate ex arbore descendit, & *Luc. 19.*
 tanta lætitia te in suam domum rece-
 pit. nam, cum dulcissima vox tua prius
 cor eius quàm aures percussisset, præsa-
 giebat plane hac præsentia non nisi
 magnum quoddam & excellens bo-
 num in aedes suas inferendum. Simili-
 ter mirum non fuit, Martham & Magda *Ioan. 1.*
 leuam, cum iter haberes ad earum ca-
 stellū, obuias processisse ad te excipien-
 dum; iam enim experientia probarant,
 quanta dulcedine ad tuum in domum
 ingressum, mentes earum explerentur.
 Nunc igitur considera, quantoperè
 Dominus nobilitarit & locupletarit
 domum Petri, postquam eam intrare
 dignatus est, cum enim prius esset vi-
 lis tantum domuncula piscatorum,
 tota fumosa, & in qua alia non erant
 tapætia, nisi vnum rete vetustum, &
 refarcinatum, cum pauculis arundi-
 nibus ad piscandum idoneis, & vili le-
 ctulo, in qua decumbebat ægra graui
 febris afflicta. Christus suo ingressu eam
 conuertit in palatium regium, imò in
 domi-

Qs

domicilium caeleste, tam venustum &
 ornatum, vt etiam obstupescerent an-
 geli. Dominus enim aduentu suo, qua-
 si Sol clarissimus inde omnem caligi-
 nem & tenebras dispulit; vt Medicus
 diuinus omni salute repleuit; vt cele-
 stis Magister, eam fecit columnam &
 scholam veritatis, cuius splendor per-
 tineret à mari ad mare vsque ad vlti-
 mos fines terræ. Adhæc fundauit eam
 in petra ita solida & stabili, vt neque
 venti, neque imbres, nec vllæ mundi
 tempestates potuerint illi incommo-
 dare, sed nec inferorum portæ villo mo-
 do illi præualere. Ecce nunc ô bone
 Petre tuæ humilitatis profundæ fru-
 ctum, quando CHRISTO ingresso
 in nauem tuam, te, tanquam indignum
 tantæ Maiestatis præsentia, abiecisti ad
 eius pedes, rogans, vt à te discederet, &
 non cum homine peccatore perman-
 eret: Vide quàm liberaliter te tunc ex-
 alter: non enim contentus favore tibi
 exhibito in mari, cum in tua esset nauis,
 voluit præterea in domum tuam di-
 uertere; quam conuertens simul in Ec-
 clesiam, & suam dilectam sponsam, ad
 summum dignitatis gradum, quantus
 in hoc mundo nunquam fuerat pron-
 git, iam verò tu quoque anima mea vide
 ybi

vbi sede
 rum nos
 nempe i
 tur & Sa
 enim pi
 ni, flore
 mum m
 & chari
 hanc de
 rabis
 ram rec
 6. To
 Petri. C
 infirma
 sunt, e
 cus san
 to Dor
 in no
 sponsa
 ras, vt
 le, sic
 stolas
 tat. C
 gata
 prom
 sit co
 mare
 est.
 e n
 alle

venustum &...
escerent au...
ntu suo, qua...
nem calige...
vt Medicus...
it; vt calce...
olumnam &...
lendor pes...
que ad vlti...
ndavit eam...
, vt neque...
ylla mundi...
incommo...
rtē vilo mo...
anc o bone...
fundā fru...
O ingressu...
indignum...
abiecisti ad...
cederet, &...
re perma...
te tunc ex...
favore tibi...
esset navi...
tuam di...
aul in Ec...
oniam, ad...
, quantus...
rat prou...
mea vide...
ybi

ubi sedem tuam toto huius nostri æ-
rumnosi exilij tempore figere debeas,
nempe in domo Petri, in qua inveni-
tur & Saluator tuus & omne bonū. Qui
enim platati sunt in hac domo Domi-
ni, *starebunt secus decursus aquarum*, & fru-
mum magnū ob diuinorū beneficiorū
& charismarū copiam continenter in
hanc domū defluentē, facient. Hic cu-
raberis ab omnibus morbis tuis, & ve-
ram rectamq; salutis viam doceberis.

6. Toto die mansit IESVS in domo
Petri. Cum autem occidisset Sol, multi
infirmi, & dæmoniacy ad eum adducti
sunt, quos omnes, vt misericors Medi-
cus sanitati restituit & liberavit. Meri-
to Domine mi, in domo Petri vsque
in noctem permansisti cum noua tua
sponsa. Constitueras enim & manda-
ras, vt Matrimonium esset indissolubi-
le, sicut nomine tuo promulgauit. Apo-
stolus his verbis. *Vir uxorem non dimit-*
tit. O Ecclesia sancta, quantum obli-
gata es tuo cælesti sponso! quanta
promptitudine ei debes obedire, cum
sit caput tuum, quā vehementer a-
mare & reuereris; nam, sicut scriptum
est. quod relinquet homo patrem suum
& matrem, & adheret uxori suæ: sic
ille amore tui, vt tecum habitaret,

Q 6 quo-

1. Cor. 7.

quodammodo reliquit Patrem suum
in caelo, & matrem suam, quæ erat sy-
nagoga deseruit: neque timere debes
quod vnquam amplius tibi daturus sit
libellum repudij. Sicut enim dixit pe-
Prophetam, *desponsauit te sibi in sempiternum*,
nouoque promisso se obligauit
manendi tecum vsque ad consumma-
tionem sæculi. Neque etiam vereri de-
bes, te ab eo cõtemptam iri, cum sis in-
star Aethiopiæ sponsæ Moysis colo-
ris fusci, quia decolorauit te Sol. ardor con-
cupiscentiæ & indomitæ cupiditates
maginem, quàm Deus crearat in ani-
mabus totius gentilitatis, obfuscarunt.
Verùm hic nouus Moyses in hunc finem
hærare voluit in domo Petri, *ut illum
sanctificaret, mundans eam lauacro aque in
verbo, ut exhibeat ipse sibi gloriosam Ecclē-
siam non habentem maculam; aut rugam, aut
aliquid huiusmodi.* Christus sponsus tuus
vult tecum commorari, vt mundet, san-
ctificet, eumq; in modum te expurget,
vt nulla neque macula, neque ruga am-
plius in te inueniatur. O amor immen-
sus, ô admirabilis Saluatoris nostri sa-
pientia, quot vinculis amoris voluit
nos sibi obligare? & quantam beneuo-
lentiam ostendit huic suæ sanctæ AE-
thiopiæ? Cõsidera deinde, quomodo

Os. e. 2.

Cant. 1.

tan-

tanta infirmorum & energumenorum
 multitudo vesperi ad Christum vene-
 rit, & fuerint in domo Petri sanati. O
 quantum, dulcissime Domine, nos tibi
 obstrinxisti, quod hac vespera, id est,
 extrema hac mundi ætate instituere
 volueris pharmacopoliã, tot poten-
 tibus efficacibusque instructam phar-
 macis, vt nulla spiritalis animorum no-
 strorum ægrotudo sit, quæ non possit
 illis depelli. Benedictus sis, quod am-
 plius opus non sit expectare totos tri-
 ginta annos in porticu piscinæ proba-
 turæ, donec angelus moueat aquam, &
 sanetur vnus tantû eger. tu enim nunc
 in domo Petri nouam piscinã pretiosi
 sanguinis tui erexisti, in qua omnes, o-
 mni tempore, ab omni morborû gene-
 re sanari possunt. Nunc vide hic anima
 mea quasi exemplar quoddam vitæ tui
 Saluatoris in hoc die contineri, qui to-
 tus in vtilitatem & salutem animæ tuæ
 cõsumptus est. Nam sicut hoc die sum-
 mo mane ingressus est Synagogã præ-
 dicandi, suæq; doctrinæ tradendæ cau-
 sa: post meridiem verò domum Petri
 in qua miraculosè soerum Petri li-
 beravit à febris: vesperi verò, post solis
 occasum ad eandem domum ingens
 turba infirmorum confluit, vt à Chri-

Q 7 flo.

sto curarentur, sicut & omnes curati sunt. Sic Christus Saluator noster ad ingressu suo in hunc mundum, visus ad annum ætatis suæ trigessimum, non aliud, quàm longam prælectionem, & admirabilem cōcionem ad nos de humilitate & obedientia habuit: sub mercedem verò initium dedit suæ nouæ Ecclesiæ in duodecim Apostolis, liberando tum illos, tum paucos à se cōuersos discipulos, à desiderijs & sollicitudinibus rerum terrenarum, tanquam febribus. At occumbente sole cum filius Dei verus iustitiæ sol vitæ suæ cursum absoluit, infinitam turbam cæcorum, euegumenorum, leprosoꝝ, & aliorum varijs morbis afflictorum, qui omnes ad Petrum, ad Ecclesiam sanctam, pro consequenda à Christo animæ salute venerant, integre sanitati restituit. O quàm præclare Domine mi à sapiente assimilatus es pretiosissimo liquori balsami, qui, dum vasi suo inclusus manet, odorem suum tantum communicat ijs, qui se propius adiungunt, sed vase effracto tantam odorem fragrantam effundit vt non solum repleat domum, verum etiam longè attrahat homines in odorem suauitatis suæ. Haud secus tu, dum in mundo

yixisti

Eccl. 24.

vixisti, conuersatione tua sancta aliquos quidem induxisti, ad ineundam tecum salutis viam, at vase sanctissimi corporis tui malleorum ictibus in ligno Crucis con fracto, & pretiosi sanguinis tui balsamo effuso, totus mundus tuæ charitatis, cæterarumque virtutum diuinarum fragrantia allectus, accurrit ad recuperandam sanitatem & salutem æternam.

7. Age anima mea, cum humilis IESVS non dedignetur, imò oblectetur ingressu humilium & vilium domorum, quid est, quod tu quoque non cura omni affectu inuitas ad tuam vilem & pauperulam casam, verè à donis, virtutibus, & omnibus bonis desertam? Sed heu vehementer dubito, num arceas potius quàm inuites illum, quamdiu magnificè ipsa de te sentis, cum humilis huius Domini consuetudo sit, non ingredi magna & illustria palatia. Quare misera agnosce tuam inopiam, & humilia te, si velis illum venire ad te, suæque præsentia optatam afferre consolationem & salutem. Et sicut in Petri domo erat vna mulier infirma, sic in domo nostra non desunt vel infirmi vel infirmitates, in quibus benignus
hic

hic Dominus possit eximiam suam caritatem & misericordiam declarare. O quam ardenti febre vexatur anima mea paupercula, quod cupiditatibus inordinatis, quod perturbationibus & peruersis desiderijs agitur & misere lacernatur? Quamobrem o mi clementissime Redemptor, quandoquidem nunquam legitur, te cuiquam etiam inimico roganti, quamdiu in hoc mundo fuisset, gratiam negasse: Obsecro ut mihi quoque benignam manum tuam praeberere velis & plurimas meas infirmitates depellere: & sicut domum Petri ingressus, eam lauisti, mundasti, & illustrasti, eam conuertendo in tuam Ecclesiam, & sponsam sine vlla macula & ruga; sic, quando tibi placuerit, animam quoque meam tibi desponsatam in fide, iustitia & misericordia, primum digneris lauare, & à maculis suis expurgare, deinde copiosis diuinæ tuæ gratiæ & charitatis donis ornare & locupletare. ut nihil amplius in hoc mundo extra te amet vel quærat, vel desideret, sed omni fidelitate & puritate vsque ad mortem, & post illam in sæcula sæculorum tibi inseruiat.

ose. 2.

COL-

PRECABERE Christum Dominum, ut, sicut voluit socrum Petri curare a tanta febre, sic dignetur animam tuam, (est enim ipse potius animarum nostrarum Medicus, quam corporum) liberare à spirituali omnium vitiorum febre, quæ longè grauius, quàm illa Socrus Petri, hominem affligit, ut gratia sua sanatus, possis exurgere tandem ex tepidatis & negligentia lecto, in quo hæctenus decubisti, & ita dignius in futurum ei inservire sanctissimæque eius voluntati in omnibus facere satis. Præterea, ut sancti Apostoli rogârunt Dominum pro sanitate huius mulieris, sic roga eum quoque tu pro sanitate totius mundi, tam infidelium, quam peccatorum, ut omnes ab eo curati eum cognoscant, laudent, & adorent.

DOCUMENTA.

- A**POSTOLI non solum inuiserunt socrum Petri infirmam, sed caritate permoti etiam intercesserunt pro ea apud Christum. Vnde discimus exercenda opera misericordie erga infirmos, visendo illos, & in necessitatibus eis subueniendo, si non opibus, & presentia propria, saltem orationibus
orando

orando Deum pro eorum valetudine. Quia eo maiori affectu faciendum est, quanto id magis in nostram utilitatem & profectum spiritualem redundat, uti exhortatur sapiens. Ne te pigeat visitare infirmum, ex his enim in dilectione fiamaberis.

2. Ex hac Apostolorum intercessione discimus, non solum esse solliciti in nostris necessitatibus & infirmitatibus spiritualibus, ut deprecemur Deum pro nobis, ut nos sanare velit, verum etiam in alienis, ut imploremus etiam auxilium pro alijs, & sigillatim ut invocemus Sanctos, ut ipsi pro nobis Patrem misericordiarum interpellent. Si enim dum essent adhuc in vita mortali tam solliciti erant de salute aliorum corporali & à Domino obtinebant quicquid petebant: quanto magis facient nunc, cum securi de premio gaudent cum Christo in cælo, & charitatem habeant, quam in terra habuerint multo excellentiorem & perfectiorem.

3. FEBRIS simplici mandato Christi cessit & egram liberam reliquit ad nostram magnam confusionem, qui voci & mandato Christi semper præbemus nos immorigeros & rebelles; quod manifestum signum est, cum summo rationis & iudicij beneficio à Deo nobis concesso tam sedè abutamur, nos rebus inanibus & sensus expertibus esse deteriores.

tudine. Quis
 quanto id
 rafeam sp
 ur sapien. Ne
 a, ex his e
 ris.

recessione dis
 nostris neces
 alibus, vi de
 os sanare ve
 ploremus et
 atim ut in
 Patrem in
 enim dum ef
 solliciti erat
 Domino ob
 to magis fa
 gaudentiam
 beant, quam
 entiore et

dato Christi
 ad nostram
 et mandato
 mmorigeris
 signum est,
 ij beneficio à
 amur, nos
 bus esse de.

4. So

4. Socrus Petri statim post recuperatam
 sanitatem, cepit servire Christo eiusque disci-
 pulo. Non vult Deus dona & gratias suas
 in vobis esse otiosas, sed ut ipsi fructum ali-
 quem faciamus, utamurque ad eum finem,
 propter quem est eas elargitus. Et idcirco
 exemplo huius infirmæ nos informat; ut ubi
 per Christum fuerimus sanati à spiritualibus
 morbis, id est, peccatis, non demus nos otia,
 & torpori, sed bonorum operum exercitationi
 in cultu diuino, & proximorum auxilio, ne
 per ingritudinem nostram, Deo permitten-
 te, in priora & fortè etiam grauiora peccata
 relabamur.

5. Studium huius mulieris in seruitio
 Christo post valetudinem restitutam præ-
 stando, commonefacit nos, ut dum animad-
 uertimus nos aliquanti temporis iacturam
 fecisse, & cultum diuinum neglexisse, siue
 incuria nostra, siue alia de causa id contigerit,
 debeamus nos maiori sollicitudine in poste-
 ram tempus diuino seruitio dedere, operam
 dando, ut diligentia iacturam præteritam
 resarciamus, exemplo viatoris, qui dum ad-
 uerit se à via aberrasse, hoc iter suum acce-
 lerauit magis, quo maiorem temporis iacturam
 aberrando fecit.

6. Post solis occasum Christus curauit mul-
 tos infirmos. Quamdiu splendet Sol pro-
 speritatis, homines ordinariè sunt infirmi
 spiritu

spiritu, varijs febribus vitiorum & defici-
 riorum inordinatorum afflicti. Sed sole occi-
 dente, & appropinquante aduersitatum
 &c, multi recuperant sanitatem, Tribulatio
 enim facit, vt homo redeat ad se, & se ad
 Deum conuertat, sicut dixit sapiens. Vexa-
 tio dat intellectum. & congruit cum illo
 quod scriptum est. Imple facies eorum
 gominia, & quærent nomen tuum Do-
 mine.

7. Exhibant demonia multa confitemini
 Christum esse filium Dei, sed non permitte-
 bat ea loqui, vt doceret nos, demonem sem-
 per habendum pro hoste infesto, nec in malis
 vel bonis ei communicandum. Nam etsi aliter
 quando videatur aliquid boni vel veri dicitur
 re, tamen illud omne refert in malum finem
 ad nos defraudandos. Præterea docentur
 quod tunc fortius debeamus reluctari demo-
 nis tentationibus, quando videtur no-
 stris cōmodis amplius fauere; nam
 eius fauores fraudibus
 pleni sunt.

